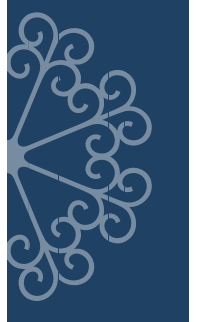

בית מדרש

"הנה הפשטתם צורת הישיבה, וקלטתם רוח ורצון הישיבה, ובוה עשיתם לכם חבורה לילך בעקבות רוח הישיבה, ובכל מקום שאתם נמצאים לקחתם זאת כאילו להיות עם הישיבה בין כתלי הישיבה" (מורן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצוק"ל ממיר)

הרעב לתורה – התורה תבלין לו

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם (כא, א).

לכן נאמר אשר תשים לפניהם כשולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם (רש"י)

לתורה כמו שהוא רעב לחם - אז תהיה לו התורה לתבלין. ומבטל אושר תורתנו הקדושה שהכל כבר מוכן לנו כשולחן הערוך, ורק שחסר לנו הפה לאכול... מליץ יושר

פירש הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל כמו שהאדם קרוב לגשמיות ויש לו טעם בלחם, כן צריך האדם להיות קרוב ומוכן לתורה, ועל תורה כזו אמרו (קידושין דף ל): "בראתי לו תורה תבלין", פירושו בזמן שהאדם נעשה כל כך מוכשר ומוכן עד שהוא רעב

מדוע המצוה הראשונה אחר קבלת התורה - היא עבד עברי?!

כי תקנה עבד עברי (כא, ב).

הקשו המפרשים, מדוע המצוה הראשונה אחר קבלת התורה היא פרשה זו, של עבד עברי. ביאר מרן רה"י הגאון רבי נתן צבי פינקל: כיון שבקבלת התורה, נעשינו משועבדים להקב"ה בשעבוד הגוף (כמו שמבאר בשו"ת בית הלוי דרוש י"ח), ולכן באה מצוה זו ללמדנו - "כי לי בני ישראל עבדים",

עבדי הם, ולא עבדים לעבדים. לכן, כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול דרך ארץ, מי שמונח בתורה ושקוע כל כולו וכל עצמותי תאמרנה - "אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני לא אצא חפשי" מובטח לו כי מעבירין ממנו עול דרך ארץ שיחות רבי נתן צב

מדוע צריכים רשות מיוחדת ללכת לרופא בשר ודם

רק שבתו יתן ורפא ירפא (כא, יט). דרשו חז"ל (ברכת ס:) תני דבי רבי ישמעאל 'ורפא ירפא'

מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות.

עד אשר כלו מלאכתך, לפי"ז מבינים כבר די היטב כי צריכים באמת להיתר על מעשה הרפאות כי באמת מה שייך רפאות ועצות נגד שלוחים הנאמנים בשליחותן עכ"ל.

דעת תורה

בענין זה כתב מרן המשגיח רבי ירוחם זצ"ל: כשמבינים ענין המחלות כי אינן חלילה דברים של מקרים בעלמא אלא כי שלוחי המקום הם כיתות כיתות למיניהן גדודים רבים וגם עם מדים מיוחדים לכל גדוד וגדוד עומדין על משמרתן ללא כל החלפה ואינם סרות ממשמרתן

פרשת משפטים

זמני כניסת ויציאת השבת

★

🕒

ירושלים	16:55	18:09
בני ברק	17:12	18:10
ציריך	17:39	18:50
וינה	17:11	18:41
אנטוורפן	17:51	19:23
פריז	17:53	19:11
לונדון	17:11	18:15

דבר הישיבה

גם הרמב"ם היה רופא

כשנתיים ימים לפני פטירתו של מרן ראש הישיבה הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל, לקה בהתקף לב, מספר ימים לאחר מכן ביקר אותו הרב שלמה לורנץ, וראש הישיבה התלונן שאין לו פנאי לישון, מכיון שעליו ללמוד עתה 7 דפי גמרא ו-10 דפים ברמב"ם...

"הראש ישיבה שאל את הרופא האם מותר לו להתאמץ בצורה כזו לאחר התקף לב? שאל הרב לורנץ.

השיב לו הראש ישיבה: הרי זה רמב"ם מפורש! "הכל חייבין בתלמוד תורה, אפילו זקן, אפילו חולה" וכו'. ואם כך איני זקוק לשאול את הרופאים, כי הרמב"ם מספיק בשבילי, והרי גם הרמב"ם היה רופא.

מכתבי רבותינו

"כי עיקר גדול הוא הידיעה בגמ' רש"י ותוס' במסכתות שלמות כל כמה שאפשר, ובלי למעט בחשיבות של העיון בעומקה של הלכה - עיקר גדול הוא לדעת המסכתא הנ"ל, כי מבלי יסוד זה אין קיום לכל עיון ועמל בעומק הסוגיות"

מכתב נפלא בעניני חזרה ושינון דפי גמרא לתועלת העיון, שכתב מרן רה"י שה"ת הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל לבני הישיבות היקרים הי"ו (הובא בספר הדרן עלך עמי' צט):

ולצורך ידיעה זו מוכרח לחזור כמ"פ על הגמפ"ת דבלאה"כ ראשון ראשון נשכח, וכשידעו היטב את הגמפ"ת יצליחו בע"ה בעיונם ועמלם, חידושי תורתם יהיו נכונים ומאירים.

לכן לבד מעיונים בעומק הסוגיות, מהנכון לקבוע סדרים ללמוד גמפ"ת בבהירות, ולהשתדל לחזור עליהם כמ"פ, ועי"ז יתגדלו בע"ה להיות למאורות בישראל.

הכותב וחותם לכבוד התורה ולומדיה

ישיבת מיר בירושלים

ב"ה, כ"ז ניסן תשל"ח.

הנני בזה להעיר ולעורר את אחינו בני הישיבות היקרים הי"ו, כי עיקר גדול הוא הידיעה בגמ' רש"י ותוס' במסכתות שלמות כל כמה שאפשר, ובלי למעט בחשיבות של העיון בעומקה של הלכה - עיקר גדול הוא לדעת המסכתא הנ"ל, כי מבלי יסוד זה אין קיום לכל עיון ועמל בעומק הסוגיות.

התורה בהענישה את הגנב אינה מתעלמת מכבודו

כי יגנב איש שור או שה וטבח או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע צאן תחת השה (כא, לז).

ולכאורה היה מקום לומר שהדבר נובע אצלם מצד עומק המשפט וגודל שנאת העוול, אך לכשנתבונן נבחין שחוסר הצדקה במקום המשפט מקורו בצמצום השכל האנושי ובמוגבלותו. על כן שונים הם כל כך משפטי ה' שבהם המשפט והצדקה יחדיו יהלכנו עד שלולי גודלו של חטא היו מנקים את החוטא מעוון מכח כל הנסיבות שבהם מתחשבים מכח הצדקה שבמשפט. דברים אלה מלמדים אותנו על גודל החטא, שכן אם אחרי הנהגת הצדקה והחסד הנפלאה עדיין נשאר מקום להעניש את החוטא, משמע שאכן גדול הוא החטא ילקוט לקח טוב

אם כן מתעוררת שאלה נוספת: האם דין התורה במשפטו של הגנב ראוי להקרא "משפט" והרי כולו שפע חסד ורחמים? מן הפסוק "משפטי ה' אמת צדקו יחדיו" (תהלים יט, י) מתגלה טפח מהשגחת ה'. במשפטי ה' מתמצית האמת עד תומה, ללא כל ויתור. כמבואר בגמ' (ב"ק ג.) כל האומר הקב"ה ותרן הוא יותרו חיי. אעפ"כ - "צדקו יחדיו", דהיינו משפט וצדקה יחדיו הם. וזהו יסוד משפטי ה' שחדורים כ"כ בצדקה עד שגם חשבון קל כזה של נשיאת השה על הכתר נלקח בחשבון. לא כמשפטי העולם שכאשר שופטים גנב על גניבתו אין מסתכלים על שום חשבוניות צדדיים.

אמר ר' יוחנן בן זכאי, חס המקום על כבודו של בריות, שור שהולך ברגליו, ולא נתבזה בו הגנב לנושאו על כתפו, משלם חמשה, שה שנושאו על כתפו, משלם ארבעה, הואיל ונתבזה בו. אמר רבי מאיר, בא וראה כמה גדולה כחה של מלאכה, שור שבטלו ממלאכתו, חמשה, שה שלא בטלו ממלאכתו, ארבעה (רש"י) בספרו **דעת תורה** מביע מרן המשגיח **רבינו ירוחם זצ"ל** את התפעלותו העצומה, שהתורה בהענישה את הגנב אינה מתעלמת מכבודו - נקודת הכבוד הקלושה שאף שנעלמה מעיניו של הגנב, לא נעלמה עדיין מעיניה החדות של התורה. האם אנחנו היינו לוקחים בחשבון את עובדת התעייפותו של הגנב מגודל המשא אשר על כתפיו? בודאי שלא.

מדוע זרק המשגיח את הכפפה מהרכבת

עזב תעזב עמו (כג, ה).

אחד התלמידים שצפה במתרחש, אזר אומץ, ניגש אל הרב ושאלו: "מדוע הרב זרק את הכפפה השנייה לא די שאחת הלכה לאיבוד?!" השיב הרב: אני כבר לא יוכל להשתמש באחת, לפחות זה שימצא את שתיהן - יהנה מהן... כל אחד יכול היה להגיע למסקנה כזו אבל שתיים לאחר מכן... ההחלטה הזו של הרגע האחרון, מעידה שהמשגיח היה חי בכל רגע עם מחשבה איך לעזור וליהנות את הזולת...

ותוך כדי הכניסה לקרון עם כל הדוחק והצפיפות, הבחין שנשמטה הכפפה מידו. במבט חטוף רגע לפני שהדלתות נסגרו הוא הספיק לראות אותה על הרציף כשהיא נתונה למרמס העוברים ושבים. הדלתות נסגרו ובהחלטה של השנייה האחרונה הוא זרק את הכפפה שנותרה לו החוצה - אל הרציף. הדלתות נסגרו והרכבת החלה בנסיעתה כשבת חיוך על פניו של הרב.

מרן המשגיח הגה"צ **רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל** היה דורש לחיות את הפסוק במוחש, להרגיש את צער הזולת ולעזור לזולתו, וכפי שכתב בספרו **תורה ודעת**: "אם עושה אדם לחברו טובה אל יחפץ ממנו שום תועלת, לא תועלת כבוד ולא תועלת ממון, ויתלמד האדם שתהיה לו המעלה בעצמו - בעצם זה שעזר לחברו - זהו "שכרו", וזהו דרכו של הקב"ה. בענין זה מסופר, פעם עלה מרן המשגיח לרכבת,

מבאר רבותינו

מסירות נפשו של מרן רה"י לתלמידיו שהיו כבניו

כי תראה חמור שנאך רובץ תחת משאו... עזב תעזב עמו (כג, ה).

אחד מבוגרי הישיבה שהתגורר בחו"ל התקשר פעם לבית רבינו, והיות שרבינו והרבנית לא היו בבית, ביקש להודיע להם שבנו נכוה ברגלו ומאושפז בבית חולים והשאיר את שמו לתפילה. היה זה יומיים לפני יום הכיפורים, רבינו קיבל את ההודעה והתפלל. כעבור כמה שבועות השתחרר הילד מבית החולים, ואביו התקשר לרבינו להודות לו על התפילות. אחד מבני הבית הרים את שפופרת הטלפון, וכשהציג אותו לתלמיד את שמו, אמר לו בהתפעלות: אתה הוא פלוני אלמוני? כבר כמה שבועות שראש הישיבה מבקש לברר מה שלום בנך, וכיוון שאין לנו את מספר הטלפון שלך, הוא נשאר מודאג, ומפעם לפעם הוא מזכיר אותך ורוצה לדעת מה שלום בנך. מדהים! חודש תשרי, יום הכיפורים, ערב סוכות, סוכות, חול המועד, שמחת תורה, כל ה"עבודה" ה"רוממות" ו"טרדת המצוות", אולם בליבו של רבינו יש מקום לדאגה ולמחשבה כל יום מה עם ילדו של אחד הבוגרים בחוץ לארץ שנוכוה! (מתוך "בכל נפשך")

שני אברכים מחשובי הישיבה נדברו להשתדך ביניהם. השידוך החל לקרום עור וגידים אלא שהתברר שמסיבות שונות, אחד מהצדדים אינו יכול בשום אופן להתחייב כספית. מטבע הדברים השידוך לא יכול היה לצאת אל הפועל. רבינו שהיה בסוד העניינים התעניין ושמע על המצב. הוא ביקש לקרוא לשתי האברכים והודיע להם שהשידוך ייסגר הערב בביתו. לפליאת האברכים אמר רבינו: "בשידוך כזה אני הצד השני" ושלם מכיסו את הכסף שהיה חסר להשלמת השידוך. אברך מבוגרי הישיבה התקשר לרבינו, וסיפר שרעייתו נמצאת בבית חולים פלוני, היא מקשה לילד וסובלת מאד מחבלי לידה. הוא ביקש מרבינו שיעתיר עבורם בתפילה ללידה קלה. בסופו של דבר בשעת לילה מאוחרת ילדה האשה בת בשעה טובה ומוצלחת. בבוקר כשנכנס אחד מאברכי הישיבה לבשר על כך לרבינו. הוא הבחין שרבינו כבר יודע. התברר שרבינו התפלל והתפלל ומצוקת התלמיד טרדה את מנוחתו, ולא יכול היה לתת תנומה לעיניו, עד שהתקשר לבית החולים, ורק כשהתברר לו שהאשה ילדה למזל טוב, רק אז נחה דעתו.

דורשת הגמרא (בבא מציעא פב): "אפילו מאה פעמים, וצריך ללכת עמו עד פרסה עד שיאמר איני צריך". מרגלא בפומיה של מרן ראש הישיבה **הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל** לחזור על דבריו של הגאון בעל החפץ חיים זצ"ל, שאם חז"ל חייבו אותנו לעזור כך לחמוה, כל שכן לאדם, וכל שכן ליהודי, וכל שכן לבן תורה, וכל שכן לתלמיד. המחנך חייב ללכת עם תלמידו עד פרסה, אם עדיין לא עמד על עומדו. ואם הוא רואה שתלמידו זקוק לעזרה, אפילו שסייעו כבר מאה פעמים, מחוייב להקימו שוב ולסייעו עד שיעמוד על עומדו. מרן ראש הישיבה עצמו, היה דוגמא חיה לכך הוא היה מלווה את תלמידיו לאורך שנים רבות, ועשה ככל יכולתו לסייע להם לגדול בתורה ויראת שמים, בחינוך הבנים וגידולם. הוא היה שמח בשמחתם, מיצר בצערם ונושא איתם בעול בכל עניניהם. הוא היה זוכה, עוקב ומתעניין ואם יכול היה גם עוזר כשהיה שומע על בעיות כל שהן, אם זה בשלום הבית או בחינוך הילדים או בבריאותם, היה הדבר מדיר את מנוחת נפשו והוא פעל למען הענין במסירות.

הגאון רבי חיים אבלסון זצ"ל

רב אב"ד בפטרסון

ג' אדר תשל"ט | מ"ו שנה לפטירתו | מאמר א'

נכוחה את מסקנותיה ואת ההלכה למעשה הנלמדת ממנה. בדרכו המיוחדת הזו היה מפלס לו דרך בכל שאלה שבמעגלות החיים, מפלס ומצליח, מטפס ומגיע אל דרך האמת הישרה והמכוונת לאמתה של תורה, אמת המתחשבת בכל האפשרויות ופוסקת דעתה. בכל ענין - קטן כגדול חודר היה לתוך פנימיות השאלה, ושוב מביט היה מעל הדברים לראות את התוצאות העתידיות ומתחשב בכל הגורמים - ופוסק קירוב מיוחד וחיבה יתירה נודעת לרבי חיים מהמשגיח זצ"ל, שראה והכיר את יחודו, ומראשי הישיבה הגאונים ר' אברהם צבי קמאי ור' אליעזר יהודה פינקל זצ"ל, שכתבו לו סמיכת חכמים בלשונות ותארים מפליגים.

על כל קנייני התורה שקנה בעצמו, נתעלה במעלת שימוש תלמידי חכמים, שהייתה מנת חלקו בכל מקום, כי בכל מקום שדרכו בו רגליו במשך כל גלוייתו נתקשר תמיד לרב המקום ושימשו. ואף אל הרבנים שביקרו במיר וסביבותיה להגל חופשה וכדומה נתודע רבי חיים זצ"ל וניצל בכל הזדמנות את האפשרות לשמשם.

עדות אחת מני רבות מוצאים אנו בסמיכה מלאה בתארים מפליגים שקיבל מהגר"מ אבאווץ זצ"ל רבה של נורדוק (בעל כוכבי אור, פני מאיר), שהכירו בהיותו במעון קץ בעיר נאואיעלנא. במיוחד היה שמושו רב אצל האב"ד דמיר הגאון רא"צ קמאי זצ"ל, ובכל שאלה הלכתית שנתעוררה בישיבה היו פונים אליו לשמוע מן הידוע לו בדעת הרב בעניין. ועל כגון דא אמרו: "גדולה שימושה של תורה יותר מלימודה" (ברכות ז, ב), שכן הקרוב אצל רבותיו בכל פעולותיו לומד בכל עת ועל כל צעד הלכות למעשה ורואה איך עומד הרב ומוציא מן הכוח אל הפועל את ה"בכל דרכיך דעה".

אין ספק כי ההסתופפות של רבי חיים זצ"ל בבתיים של גדולי הדור ועמלו ליצוק מים על ידי רבותיו, עיצבו היטב את אישיותו, וכור המבחן של נפשו הרגישה, והתבוננותו המעמיקה צרפו את החולין של היום יום לתורה מוסרית נעלה. כל כולו הייתה מהות של תורה, היסודות שבתורה, סברות חז"ל והראשונים, היו אצלו למציאות מוחשית כחלק מחייו. כל שאלה ובעיה בכל מקרה ממקרי החיים הייתה ראשית הסתכלותו והשקפתו עליהם דרך ראי חז"ל, עצה המוזכרת בגמ' ובמדרשים לא היו אצלו בגדר סגולה, אלא סיבה המסובבת את המסובב, שרק בכך תמצא התשובה, תפתר הבעיה ותושג המטרה, ועצת התורה היא תקום. מעניין ומפליא היה לראות איך כל מעשה או מקרה, ששמע מענייני העולם, היה שמור אצלו כדוגמה, משל או טעם להראות ולהמחיש פסוק בחומש או מאמר חז"ל, כי בית הקיבול שלו היה בית קיבול של תורה, ופיו היה נובע מקור חיים של תורה

בגליון הבא יתפרסם א"ה חלק ב' - תקופת גלות שנחאי עם עובדות וסיפורים נפלאים כפי שתיארו הגאון רבי חיים אבלסון זצ"ל.

תירוץ ודקרה של סברא בדברי הראשונים והאחרונים. מילוי שאיפותיו אלו היה חלקו מכל עמלו, ובהן השקיע את מירב כוחותיו הנפשיים והגופניים, משעלה הדבר בידו ומצא את אשר בקשה נפשו, נתיישבו הדברים על ליבו ושוב לא היה שוכחם, וכאילו פרש כח הזיכרון את כפיו על מוחו והיה זוכר במדויק את כל פרטי הסוגיה ומראי מקומותיה בש"ס ופוסקים וספרי השו"ת השונים. זאת ועוד, אף דראשית דרך לימודו הייתה ההעמקה והחדירה ליסוד ושורש הבנת הסוגיה, משהגיע לידי כך עדיין לא אמר די, אלא החל בבירור הדברים להלכה, כפי שהובאו בפוסקים וספרי השו"ת הידועים ושאנים ידועים.

והעיד בעצמו שהספיק ללמוד בראשית שנותיו בישיבה כעשרים ושלוש פעמים שו"ע חלק יו"ד בעיון. כך נפתחו לפניו שערי עולם הפסק, בהיות התמדתו ושקידתו קרקע פורייה לצמיחתו כפוסק ובקי בקרב בני הישיבות דאז. ידועה הייתה מידת שקידתו המיוחדת ועומק עיונו בהיותו יושב שקוע שעות רבות באוצר הספרים ומוחו שט על פני ספרי השו"ת השונים. בקיאותו הרבה בספרי הפוסקים והשו"ת הייתה לעזר רב לבני הישיבה, שהיה להם בבחינת מרי דחטיא, והרבה שאלות שנתעוררו בין כתלי בית המדרש מצאו פתרונם בעזרת ידיעותיו הרבות.

למרות גילו הצעיר הגיע רבי חיים זצ"ל, עוד בהיותו תלמיד הישיבה, לשיעור קומה בעל ייחודים ושלמות מיוחדות במינו, וזכה למה שמעטים זכו לו, להיות כמורה הוראה זקן ורגיל. בקיאותו הרבה בכל חלקי השו"ע וישרות פסקיו העלוהו להיות דעתו מקובלת על הכל, בני הישיבה ורבני העיר גם יחד, ולא עוד, אלא שהאב"ד ר' דמייר הגאון ר' אברהם צבי קמאי זצ"ל, בשעה שהיה נוסע לחופשה, היה משאיר את שרביט הפסק בעיירה מיר על כל הכרוך בה, הן בענייני איסור והיתר והן בענייני אישות, בידיו של רבי חיים זצ"ל והיו ידיו אמונה עד שוב הגאון ר' אברהם צבי קמאי זצ"ל למיר.

גם מן רה"י הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל היה משתף אותו בענייני פסק. פעם באה אישה לשאול את ראש הישיבה שאלה קשה בענייני איסור והיתר ראש הישיבה שלח לקרוא לאבינו זצ"ל באומרו לכו לקרוא ל"ויסוצק" (כך היה כינויו בפי כל, בהיותו בן העיירה ויסוצק). משהגיע ושמע את השאלה, ביקש הג' ר' אליעזר יהודה זצ"ל את חוות דעתו, והורה לו לפסוק לאישה. אאמור"ר זצ"ל לא פסק לאישה, רק אמר דעתו לראש הישיבה ומשהפציר בו הגאון ר' אליעזר יהודה זצ"ל: "אמור לה שמוות, כמו שפסקת", פנה אל האישה ואמה: "ראש הישיבה אומה, שמוות".

צילותא דשמעתתא זו שזכה לה, הביאתו למדריגת האסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא ומעלה זו של כח הפסק שנתייחד בה, הייתה גולת הכותרת ויחוד מהותו שבה נשתבח, והייתה עדות על שלימות קנייני התורה והבנתה שזכה בה. מתוך הבהירות וההבנה הישרה שבהם ראה וחדד אל עומק הסוגיה ראה

הגאון רבי חיים אבלסון נולד ביום י' אב שנת תרע"ו. למד בילדותו בפניסק ואח"כ עבר בלידא וכבר אז התפרסם בהתמדתו הרבה. משמלאו לו שלוש עשרה שנה עבר ללמוד בישיבת ברנוביץ אצל הגאון רבי אלחנן בונם וסרמן, והיה גם תלמידו של רבי דוד רפפורט, ה"מקדש דוד". משם נסע ללמוד בישיבת מיר.

ברנוביץ הייתה עיר מעבר גדולה. הדרכים ממנה הובילו לישיבות שונות; קלעצק, ראדין, גרודנא ועוד לבחורים שנדדו למקומות תורה אלו. הייתה ברנוביץ תחנת מעבר מיוחדת במינה. לא נמצא אחד שהחמיץ הזדמנות זו לשהות בעיר בלי להיכנס לישיבה ולו להגע קט, כדי ליהנות מזוהר פניו של ר' אלחנן זצ"ל, שהאירו בקדושה עליונה. היו שזכו אף לשמוע שיעור מפיו בעת שהותם במקום.

לבני ישיבת ברנוביץ הייתה זו הזדמנות להכיר את המגוון הרחב של בני הישיבות השונות, וברבות הימים, כשנשא פניהם לעבור לישיבות גדולות, היה להם הדבר לעזר רב בבחירתם ובהחלטתם לאן פניהם מועדות.

בחורי ישיבת מיר השאירו תמיד רושם מיוחד על כל רואיהם, בלמדנותם המופלגת ואהבת התורה שיקדה בהם, ובסיפוריהם המפליגים על נפלאות גדלותו של מרן המשגיח ר' ירוחם זצ"ל.

גם בלבו של רבי חיים גמלה ההחלטה לעבור למיר, אך בדרכו, שקול היה בצעדיו, ונשאר עוד כמחצית השנה בברנוביץ עד שהוציא החלטתו לפועל.

התפוכות הזמן והתמורות הכלכליות דחקו את ישיבת מיר לצמצם את מספר המתקבלים לישיבה, אך הואיל ושמך הלך לפניו כאחד המצוינים בברנוביץ, נתקבל מיד.

לימודו בישיבת מיר המעטירה

מבצר התורה הגדול הזה - ישיבת מיר המעטירה - היה בעת ההיא בשיא פריחתו ותפארתו. בתקופת זוהר זו נשאו את כתר מלכותה ברמה ראשי הישיבה הגאונים ר' אברהם צבי קמאי, ר' אליעזר יהודה פינקל זצ"ל והמשגיח ר' ירוחם ליבוביץ זצ"ל. גדלותו המוסרית וכח השפעתו המופלגת היו ניכרים על כל בני בית מדרש זה, וגרם הדבר שרבים מבחירי עולם הישיבות שמו פניהם לעלות ההרה להסתופף בצלו ולחזות בנועם דרכה של תורה על פי הדרכתה ודרך חינוכו.

הארויות בחבורה, שנתקבצו לשם, עלו ונתעלו בהתמדתם העצומה וברוב עמלם להבנת התורה. בין כותלי בית מדרש זה ואל תוך חבורת אריות אלו נכנס והצטרף רבי חיים זצ"ל; שם איווה למושב לו וקנה את מקומו, ובו עיצב וגייש את יסודות חייו - חיי התורה ודרכי לימודה.

תקופה זו הייתה עיקר קניינו בכח העמקות הנפלאה שרכש מרביותו, וכל שאיפתו למצוא את לב ליבה של הסוגיה המורכבת והמסועפת ולהבין נכונה חודה של

מעמד מרומם בסיום לימוד הלכות 'בשר וחלב' על ידי חבורת ההלכה בישיבה הקדושה

השקידה וההתמדה של כל בני החבורה בכלל, ובעת לימוד הלכות בשר וחלב בפרט. כמו כן הודה למורנו ראש הישיבה שליט"א שעומד על קדקדו לומר לנו 'גדל' בהדרכה תמידית. בסיום הדברים הציע ללומדים להצטרף לתכנית החיזוק החדשה להתמדה בריצופות ללא הפסק של רגע, ובכך את ברכת הדרך לקראת תחילת לימוד הלכות תערוכות.

מעמד מרומם לכבודה של תורה התקיים בשבוע שעבר ערב ט"ו בשבט, לרגל סיום לימוד הלכות 'בשר וחלב' הלכה למעשה, על ידי חבורת ההלכה בשישיבה הקדושה. חבורת ההלכה במסגרתה לומדים מאות מחשובי תלמידי הישיבה שליט"א, מתייחדת בלימוד בעיון מקיף של ההלכות הנוגעות למעשה ביורה דעה, באורח חיים ובחושן משפט, תוך כדי

מאות הלומדים יצאו בתחושת חיזוק והתעלות מתוך סיפוק רוחני, על הזכות להיות חלק מלגיניו של מלך, מבצר התורה – ישיבת מיר, ובפרט על הזכות ללמוד את הסוגיות החמורות, בעיון היטב החל מהסוגיות בגמרא, ועד לרבותינו הראשונים, טור בית יוסף, שולחן ערוך ונו"כ עד להכרעות רבותינו הפוסקים הלכה למעשה.

התקיים מעמד הסיום לכבודה של תורה באולם חדר האוכל 'בית ישעיה' במעמד מאות תלמידי החבורה במעמד הסיום נשאו דברי חיזוק הרבנים והאברכים מחשובי החבורה, הרה"ג רבי דוד אלטר שליט"א, והרה"ג רבי ישראל מאיר פרוביין שליט"א, כשדברי הדרכה נמסרו על ידי ראש החבורה הגאון רבי נתן אברמובסקי שליט"א שבדבריו העלה על נס את

שיעורים מראשי החבורה שליט"א בעיון ובהלכות המצוות הנוגעות למעשה, בשילוב מראי מקומות ומבחנים, חבורות והערות בעל פה ובכתב, בהדרכתו ובעידודו התמידי של מורנו ראש הישיבה שליט"א עם סיום הלכות בשר וחלב היסודיות והמצוות, ולאחר שרבים מבני החבורה שליט"א אף העמיקו והשתלמו בשימוש פרקטי להיות מורי הוראה הלכה למעשה,

סקירה על פרי עמלם של בני הישיבה שיצאו לאור

ונכתב בספר

זה עידן ועידנים שהורגש הצורך להעלות הדברים עלי ספר, רבים רבים מתופשי התורה – הן משומעי לקחו בעצמם, והן מאותם ששמע דבריו הגיע עדיהם – מבקשים מי יראנו טוב, לכנס לפונדק אחד את האוצר הבלום הזה, למען ישתמרו בידם ויאירו לימים רבים. ואכן לאחר שנים ארוכות יוצא לאור עולם הדברים על גבהי הכתב, לשמחת לב עולם התורה.

ספר זה שלפנינו, מצטרף לסדרת ספריו של הגאון רבי אברהם – ספר 'ארח דעה' על עניני תערוכות, וספרי 'ארח משפט' על עניני שבועת ממון ועניני ריבית, שכבר נודעו בעמקתם הגדולה, ובתועלת הגדולה שיש בהם לעוסקים בסוגיות. וכבר הביע מרן רה"י הגר"צ פינקל זצוק"ל את גודל שמחתו על הוצאת חידושי הגאון המחבר, וכתב בהסכמתו (על ספרו הראשון) 'מאד שמחתי לקראתם, כי אדם גדול הוא בתורה, בעומק סברתו הישרה וברוח לבו בידיעת התורה, מיוחד הוא בעמלו הרב, הן בהתמדתו הגדולה והן ביגיעתו לבדוק ולבחון כל חידוש, ומופת הוא בזה לתלמידיו אשר מוסר נפשו להעמידם בקרן אורה'. אבל כאמור חולק הוא מקום חשיבות לעצמו, ומתייחד בבהירותו, ובגודל העמל שהושקע בו, כדי להקל על הקורא בסגנון הכתיבה, בכותרות המשנה ובמפתחות המפורטים, כפי שעניי הקורא תחזינה מישרים.

אין לנו אלא לסיים בברכתו של חמיו הגדול, מרן רה"י הגר"ר שמואלביץ זצוק"ל, שכתב בהסכמתו לספרו הראשון של המחבר 'יעוד יוסיף אומץ' ויגביר חיל, לפתוח שערי אורה זו תורה, ולהנות את עולם התורה, הן בתורה שבע"פ להרבות גבולו בתלמידים אשר יהנו לאורו, והן בתורה שבכתב בספריו הבאים, אשר מבקשי השם ישוטטו בהם לבקש דעת ולהוסיף חכמה, אמן.

בשמחה וברצון התקבלה אצל תלמידי הישיבה ובוגריה, הידיעה המרנינה והמשמחת, על צאתו לאור עולם של הספר החשוב 'לרוץ ארח', מאת הגאון רבי אברהם סגל שליט"א, ר"מ בישיבה בברכפלד ומפארי גידוליה של ישיבתנו, הכולל את שיעוריו הנודעים בעניני אורח חיים ומצוות הזמנים, ועל סדר מועדי השנה.

כבר פקיע שמיא בשער בת רבים, בשיעוריו הבהירים והעמוקים במסכתות הישיביות, אשר בהם מתנה הוא דרך במשעולי הסוגיות, ומעמיד את שומעי לקחו בקרן אורה, בשיטת הלימוד המיראית של מרן הגר"נ זצוק"ל, כפי שקיבל ממנו בעצמו, ומחמיו מרן הגר"ר שמואלביץ זצוק"ל.

לצד זאת קנו להם מקום של כבוד השיעורים שמחוץ למסגרת הלימוד הישיבית – הם אלו שיעורי אורח חיים וסוגיות המועדים, אשר נמסרו ברובם לפני תלמידים מקשיבים בבתי המדרשות של ישיבתנו בירושלים ובברכפלד, בשבתות ובמועדים, בשיעורי בין הזמנים וב'ירחי כלה', ובסדרי 'ליל ששי' המפורסמים.

ייחודיותם של השיעורים הללו, 'להעמיד סוגיא' לא רק מתוך דברי הגמ' והראשונים כנהוג בלימוד העיון, אלא 'להתחיל מהסוף' – לברר פשרי מנהגים והליכות שנשתרשו, לעמוד על סודם ומקורם, ע"י 'פירוק הסוגיא' לגורמים – לעורר את תשומת הלב לשאלות המתבקשות (כגון מדוע ברכת אוהב עמו ישראל נאמרת ביחד עם הש"ך, ואילו 'גאל ישראל' נאמר בשקט), להעמיד את יסודות הענין וצדדי הלומדות בראשונים ובאחרונים, להסיר את החספא ולדלות את המרגניתא, בהגדרות מדוייקות וביאורים עמוקים, תמוכים ומוכחים בראיות מוצקות, עד שכל הסוגיא מחוורת כשמלה, מאירה וזוהרת לעין כל רואה, ומפליאה אוזן כל שומע.

"לרוץ ארח"

פרי יכולו של רבי אברהם סגל שליט"א ר"מ בישיבה בברכפלד

חבורת ליל שישי בישיבת מיר

לידידנו היקר הננו להזמין לסדר לימוד מיוחד
ללימוד סוגיא בענייני דיומא בחבורה בישיבה הקד'

הסוגיא הנלמדת:
גדרי החיובים בפורים המשולש

שיתקיים אי"ה ביום חמישי לסדר משפטים
כ"ב שבט | 20 פברואר 2025 למנינם

בישיבה הקד' בין השעות 20:30-22:30
סדר לימוד 20:30 | שיעור בסוגיא 21:45

ברוכים הבאים! מערכת ירחי כלה ישיבת מיר

סדר הלימוד לעילוי נשמת ידיד הישיבה החבר הר"ר אלחנן אריה לוונטהל זצ"ל
נלב"ע ב' דחומ'ס י"ז תשרי תשפ"ד תנצבה

להצטרפות ולקבלת מראי מקומות ניתן להשיב
לכאן או לדוא"ל: yarchei.kallah@themir.org.il
סידור חברותות למעוניינים
כיבוד קל במקום

החבורת ליל שישי בישיבת מיר ♦ חודש אדר ♦

מקורות לעיון:

רי"ף מגילה דף ג

שו"ת מהרלב"ח
סימן ל"ב

שו"ת התשב"ץ
סימן רח"צ

האם יתכן שבני
ברקי [פרוז]
וירושלמי יקראו את
המגילה באותו היום
ולא יוכלו להוציא זה
את זה ידי חובה?

האם בשנה זו יש מושג
להתחייב בפורים פעמיים?

מדוע רק את סעודת הפורים
דוחים ליום ראשון?

סוגיית הלימוד: גדרי החיובים בפורים המשולש
ליל שישי כ"ב שבט תשפ"ה | שיעור ממורנו הגאון רבי ישעיהו פינקל שליט"א

סדר הלימוד לעילוי נשמת ידיד הישיבה החבר הר"ר אלחנן אריה לוונטהל זצ"ל
נלב"ע ב' דחומ"ס י"ז תשרי תשפ"ד תנצב"ה

להצטרפות ולקבלת מראי מקומות ניתן להשיב
לכאן או לדוא"ל: yarchei.kallah@themir.org.il | סידור חברותות למעוניינים
כיבוד קל במקום

רישום לזמן קיץ תשפ"ה

הרישום לאברכים בני א"י וחו"ל,
ולבחורים בני א"י יהיה אי"ה עד

יום חמישי
ו' אדר תשפ"ה
(6/3/2025)

להרשמה ניתן לגשת ליד הכניסה לבניין המרכזי (בתוך חדר הניקוי יבש)
בין השעות 13:30-15:30 (יש להגיע עם תעודת זהות / דרכון)
או לפנות במייל kollel@themir.org או k026574474@gmail.com
ולקבל טופס רישום ישירות במייל

ישיבת **מיר**
YESHIVAS MIR
YERUSHALAYIM

לבחורים בלבד

ניתן גם לפנות למשרד
הישיבה בחדר מס' 4 בין
השעות 10:00-16:00

לאברכים - ניתן גם להרשם בעמדות

נדרים פלוס הנמצאות בישיבה

(יש להעביר תמונת פספורט וצילום צבעוני
של ת.ז./דרכון למשרד הישיבה או במייל הרשום למעלה)

טלפון לבירורים
02-6574474
(בין השעות 10:30-16:00)

- אין במילוי טופס הרשמה כל התחייבות לקבלה
- בחורים הלומדים בישיבה ונישאים בשעטו"מ ומעוניינים להמשיך ללמוד בכולל עליהם למלא טופס רישום לכולל כרגיל